

Arrest

nr. 237 716 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 20 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 20 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Andar van de provincie Ghazni noch aan de problemen die hij aldaar zou hebben gekend. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 1 april 2019.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker gelogen te hebben bij zijn eerste verzoek. Het feitenrelaas in de bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "U zou in realiteit van uw geboorte tot de leeftijd van 15 jaar in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh gewoond hebben. Daarna zou u achtereenvolgens 6 maanden in Puli-Khumri, 3 maanden in Kabul, 2 maanden in Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni, en 2 jaar in de stad Herat in de gelijknamige provincie gewoond hebben. Uw broer A.(...) zou in Afghanistan problemen gehad hebben met de familie van zijn vriendin, die tegen hun relatie was gekant en zou omwille van die reden naar België gevlucht zijn. U en uw familie zouden omwille van diezelfde reden problemen gehad hebben in Afghanistan, herhaaldelijk verhuisd zijn in Afghanistan en uiteindelijk jullie land ontvlucht zijn. Naast uw broer A.(...) zouden ook uw moeder, drie zussen en nog een broer in België verblijven. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door A.Z.(...), de broer van uw schoonzus."

Verzoeker legt geen documenten neer ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn nieuw afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn vluchtmotieven en zijn familiale gegevens tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en aldus gepoogd heeft de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers betoog in het verzoekschrift biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeker stelt verder niet te begrijpen waarom verweerder nu gewoon verwijst naar de eerste asielaanvragen van verzoeker en zijn moeder en zus en stelt dat ze in de eerste asielaanvragen een ander verhaal verteld hebben, nu hij duidelijk verteld heeft dat hun eerste asielaanvraag niet gebaseerd is op de waarheid. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij zich heden beroept op de vluchtmotieven die zijn vermeende moeder A.R. en zus D.R. hebben aangevoerd in het kader van hun verzoek, namelijk dat ze Afghanistan ontvlucht zijn omwille van problemen die verzoekers broer A., tevens de oudste zoon van A.R., kende met de familie van zijn vriendin die tegen hun relatie gekant waren en om diezelfde reden verzoeker en zijn familie viseerden. De commissaris-generaal verwijst in deze dan ook terecht naar de gedane beoordeling van de Raad inzake het verzoek van verzoekers vermeende moeder en zus, namelijk dat (i) de verzoeksters nalieten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de vrees voor eerwraak hen ertoe zou hebben gedwongen hun huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen, (ii) de beweerde oudste zoon van R.A. intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, hetgeen impliceert dat deze persoon reeds geruime tijd in België verblijft, terwijl verzoeksters pas in de nazomer van 2015 uit Afghanistan zouden zijn vertrokken, (iii) verzoeksters geenszins een coherent en gedetailleerd beeld boden van wanneer zij waar in Afghanistan hebben verbleven en evenmin van de concrete problemen die zij er persoonlijk zouden hebben ondervonden, (iv) de karige uitleg over de in het verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan, en (v) de familiale band tussen de verzoeksters en de personen waarvan zij beweren dat het om de zonen van A.R. gaat allerminst vaststaat.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest nr. X van 2 september 2019 van de Raad, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidig verzoek en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de asielaanvraag in hoofde van zijn moeder en zus. De Raad wijst er in dit kader op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers gewijzigde verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas, verblijfplaatsen en familiebanden, niet overtuigen nu hij enkel vage verklaringen aflegt en hypothetische elementen aanhaalt, hij nalaat enig document neer te leggen ter staving van zijn gewijzigde verklaringen en de aangepaste familiebanden, en zijn gewijzigde verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen niet overeenstemmen met die van zijn vermeende moeder en zus. Deze bevindingen worden omstandig in de bestreden beslissing uiteengezet. De commissaris-generaal werpt tevens terecht op dat als verzoeker in Afghanistan daadwerkelijk een reële vrees en problemen had omwille van dezelfde redenen als zijn broer A., die in België erkend werd als vluchteling, er geen enkele reden was om een ander asielrelaas te verzinnen en te liegen over zijn verblijfplaatsen en zijn familie. Het loutere voornemen in het verzoekschrift om een DNA-test te doen, toont heden geen daadwerkelijke familieband aan. Verder beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen waarmee hij de desbetreffende vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

4.2. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest “Elgafaji” aanvoert dat gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, hij een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden voor zijn komst naar België. Een loutere verwijzing naar het rapport “Treatment van Returnees” vermag verzoekers vrees niet in concreto aan te tonen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat hij dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen.

Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afgaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Doordat verzoeker evenwel zijn beweerde verblijfplaatsen en zijn leefsituatie niet aantoon, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reël risico op ernstige schade zou lopen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 20 juni 2020 formuleert verzoekende partij het volgende:

“Argumenten :

Verzoeker is niet akkoord met uw beschikking en hij wenst gehoord worden.

Waarom niet akkoord?

Omwille van de hieronder staande redenen:

Er zal geen nieuwe elementen aanwezig zijn in het dossier die de kans aanzienlijk groot kan maken voor de internationale bescherming.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij meent dat hij totaal een ander verklaring afgelegd heeft over zijn vrees voor vervolging in vergelijking met de vorige asielaanvraag.

Verzoeker kreeg zelfs geen kans om ten gronde gehoord te worden.

Het is in die zin niet correct om te stellen dat er geen nieuwe elementen aanwezig is in het dossier. Deze nieuwe elementen is wel aanwezig in het dossier maar er is gebrek aan wil om verzoeker te horen.

Waarom?

Omdat hij in het verleden niet de waarheid verteld heeft.

Jammer genoeg is hij niet de eerste en de laatste die deze fout gemaakt heeft. Verzoeker meent dat veel personen wel de kans gekregen hebben om ten gronde gehoord te worden over de nieuwe elementen.

Verzoeker niet.

Uw Raad stelt dat van een kandidaat vluchteling verwacht wordt dat hij vanaf begin meewerkt in het onderzoek.

Dit klopt.

Verzoeker begrijpt volledig deze stelling.

Verzoeker begrijpt niet dat verweester willekeurig aan de ene persoon in dezelfde situatie wel de kans geeft om gehoord te worden en aan de andere niet.

Uw Raad verwijst naar de passage van de bestreden beslissing waarin het volgende gezegd wordt:

Verzoekers moeder en zus hebben nagelaten om aan te tonen waarom de vrees voor eerwraak hen dwong om hun huis te verkopen.

Verzoekers broer die erkend is in België geruime tijd in België woont terwijl verzoekers pas in 2015 uit Afghanistan vertrokken zijn.

De familiale band is niet bewezen.

Verzoeker meent dat ze geen kans gekregen hebben om ten gronde gehoord te worden. Hoe kan hij deze zaken bewijzen als verweester hem niet ten gronde hoort.

Verzoekers moeder en zus is evenmin ten gronde gehoord over deze nieuwe wijziging in hun verhaal.

Verweester beschikt over een kopie van het gehoorverslag van verzoekers broer die erkend is in België.

Uit dit verslag kan verweester ook afleiden dat ze familie van elkaar zijn.

Uw Raad stelt dat verzoeker geen belang hadden om niet de waarheid te vertellen over hun zoon die erkend is in België.

Verzoekers menen dat de vrouw van deze broer was niet akkoord dat verzoeker en zijn moeder en zus de waarheid niet vertelden.

Verweester is zelf getuige dat de vluchtelingstatus en sub beschermingsstatus van veel personen ingetrokken zijn omdat de familieleden die later naar België kwamen verklaringen afgelegd hebben die in strijd waren met de verklaringen van de personen die erkend waren in België.

De schoondochter/zus was daarom ertegen.

Dit zorgde ook voor veel ruzie in het gezin.

Verzoeker wenst nogmaals te verwijzen naar het volgende:

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers broer is erkend in België omwille van eerwraak. Verzoeker zullen nooit in Afghanistan veilig zijn."

3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota, waarin zij in grote mate eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten herhaalt, geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

3.2.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij niet akkoord is met de (vast)stelling dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming "omdat", zo luidt haar uitleg, "hij meent dat hij totaal een ander verklaring afgelegd heeft over zijn vrees voor vervolging in vergelijking met de vorige asielaanvraag", benadrukt de Raad dat het moet gaan om en de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in die zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij lijkt hier geheel aan voorbij te gaan, er verkeerdelijk vanuit gaande en/of minstens suggererende dat het louter aanbrengen van geheel nieuwe/andere, van de in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming verschillende elementen op zich

volstaat om van “nieuwe elementen of feiten” in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken.

De Raad herneemt de grond in de beschikking van 5 juni 2020 waar wordt opgemerkt dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers gewijzigde verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas, verblijfplaatsen en familiebanden, niet overtuigen nu hij enkel vage verklaringen aflegt en hypothetische elementen aanhaalt, hij nalaat enig document neer te leggen ter staving van zijn gewijzigde verklaringen en de aangepaste familiebanden, en zijn gewijzigde verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen niet overeenstemmen met die van zijn vermeende moeder en zus. Deze bevindingen worden omstandig in de bestreden beslissing uiteengezet. De commissaris-generaal werpt tevens terecht op dat als verzoeker in Afghanistan daadwerkelijk een reële vrees en problemen had omwille van dezelfde redenen als zijn broer A., die in België erkend werd als vluchteling, er geen enkele reden was om een ander asieltrelaas te verzinnen en te liegen over zijn verblijfplaatsen en zijn familie. Het loutere voornemen in het verzoekschrift om een DNA-test te doen, toont heden geen daadwerkelijke familieband aan. Verder beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen waarmee hij de desbetreffende vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.”*

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande. Zoals eerder al werd opgemerkt, biedt verzoekende partij geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor het tijdens haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming afleggen van geheel leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, in een vergeefse poging de Belgische asielinstanties te misleiden. Dat verzoekende partij, die eerder haar leugenachtige verklaringen aan het opvolgen van het advies van de mensensmokkelaars weet, doch die zelf in de eerste plaats verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en meermaals uitdrukkelijk op het hart en het belang ervan werd gedrukt van meet af aan de waarheid te vertellen, eerder haar spijt betuigde voor het bij haar vorig verzoek achterhouden van de volgens haar ware toedracht van haar vluchtrelaas, wijzigt niets aan en neemt niet weg dat van haar, zoals van elk ander verzoeker om internationale bescherming, werd verwacht onmiddellijk waarheidsgetrouwe verklaringen omtrent de problemen in en vrees ten aanzien van het land van herkomst uit de doeken te doen. Verzoekende partij is hier echter volledig in gebreke gebleven, zoals ze in haar pleitnota erkent, waar ze aan- en toegeeft dat zij *“in het verleden niet de waarheid verteld heeft”*.

In voormelde beschikking werd in dit verband op het volgende gewezen en verzoekende partij geeft in haar pleitnota aan het hiermee eens te zijn:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn vluchtmotieven en zijn familiale gegevens tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en aldus gepoogd heeft de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers betoog in het verzoekschrift biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asieltrelaas.”

3.2.3. Betreffende de argumentatie en kritiek van verzoekende partij dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekende partij aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het

bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er voorts op dat uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 'verklaring volgend verzoek'). Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kon. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota betoogt dat *"De familiale band is niet bewezen. Verzoeker meent dat ze geen kans gekregen hebben om ten gronde gehoord te worden. Hoe kan hij deze zaken bewijzen als verweerder hem niet ten gronde hoort."*, herhaalt de Raad dat verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord en dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid had alle elementen en documenten die zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming wenst(e) voor te leggen aan te brengen en toe te lichten en dat zij ook na haar verhoor nog de mogelijkheid had om eventuele stukken bij te brengen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij eerder, en ook (tot op) heden in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad, nalaat een objectief bewijs van de door haar ingeroepen familieband bij te brengen, waardoor deze niet bewezen is.

In zoverre verzoekende partij in haar pleitnota laat gelden dat zij niet begrijpt waarom verwerende partij willekeurig aan de ene persoon in dezelfde situatie als de hare -waarbij ze doelt op personen die zoals zij niet van in het begin, doch pas naderhand (bij een volgend verzoek) de verklaarde waarheid vertellen-, wel de kans geeft om gehoord te worden en aan de andere niet, betreft haar stelling als zou dit louter op willekeur zijn gestoeld niets meer dan een blote bewering en persoonlijke opvatting die zij geenszins hard of aannemelijk weet te maken. De Raad beklemtoont dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal er immers overeenkomstig voormeld artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet toe verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren.

3.2.4. Waar verzoekende partij in haar pleitnota opnieuw verwijst naar, zoals zij het aanduidt, *"§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'"*, laat zij geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 5 juni 2020 waar dienaangaande wordt opgemerkt:

"In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest "Elgafaji" aanvoert dat gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, hij een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden voor zijn komst naar België. Een loutere verwijzing naar het rapport "Treatment van Returnees" vermag verzoekers vrees niet in concreto aan te tonen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat hij dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen.

Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Doordat verzoeker evenwel zijn beweerde verblijfplaatsen en zijn leefsituatie niet aantoon, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan

worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voorgaande en de overige in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen gronden.

De Raad stipt daarnaast aan dat, daargelaten dat verzoekende partij geen bewijs neerlegt van de familieband met de persoon van wie zij beweert dat het haar broer betreft die in België omwille van eerwaak als vluchteling werd erkend, elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op een beweerd familielid die wel internationale bescherming zou hebben verkregen, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waar zij desbetreffend in gebreke blijft.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS